

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 04.05.1999
KOM(1999) 219 endelig udg.

99/0102 (CNS)

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

**om forkyndelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retslige og
udenretslige dokumenter i civile eller kommercielle anliggender**

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

INDHOLD

1.	GENERELLE BEMÆRKNINGER
1.1.	Baggrund.....
1.2.	Indgåelse af konventionen om "fremsendelse af dokumenter" ..
2.	FORSLAG TIL RÅDETS DIREKTIV
2.1.	Formål.....
2.2.	Retsgrundlag.....
3.	BEGRUNDELSE FOR FORSLAGET SET I LYSET AF PROPORTIO-NALITETS- OG NÆRHEDSPRINCIPPERNE
4.	GENNEMGANG AF BESTEMMELSERNE I FORSLAGET.....
4.1.	Det generelle mål.....
4.2.	Kontinuitet
4.3.	Tilpasning.....
4.4.	Sammenlignende opstilling
4.5.	Bemærkninger til de enkelte artikler

1. GENERELLE BEMÆRKNINGER

1.1. Baggrund

I henhold til artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union er det Unionens mål at sikre og udvikle et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer, og hvor borgerne i forhold til domstolene kan gøre deres rettigheder gældende under påberåbelse af de samme garantier, som de er sikret ved domstolene i deres eget land.

Med henblik på en gradvis indførelse af et sådant område vedtager Fællesskabet bl.a. en række foranstaltninger inden for det civile retlige samarbejde, som er nødvendige, for at det indre marked kan fungere efter hensigten. Udvidelsen af det civile retlige samarbejde, som mange finder har udviklet sig for langsomt, udgør en væsentlig etape i oprettelsen af et europæisk retsområde, som borgerne i EU vil opleve som en mærkbar forbedring¹.

Blandt disse foranstaltninger er det af hensyn til det indre markeds effektivitet nødvendigt at forbedre og fremskynde fremsendelsen mellem medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle anliggender.

Det er i den forbindelse et væsentligt krav, at procedurerne afvikles hurtigt, og at retssikkerheden garanteres i en tid, hvor udviklingen af de indbyrdes relationer, hvad enten de berører privatsfæren eller de økonomiske eller kulturelle forbindelser, uundgåeligt medfører flere tvister.

Fremsendelsen af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål fra én medlemsstat til en anden med henblik på forkyndelse er et uomgængeligt led i afviklingen af en sag og skal kunne ske på tilfredsstillende betingelser.

Allerede inden Amsterdam-traktaten er trådt i kraft har medlemsstaterne på grundlag af artikel K.3.2 i traktaten om Den Europæiske Union vedtaget en konvention om forkyndelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle anliggender i form af en retsakt vedtaget af Rådet for Den Europæiske Union den 26. maj 1997². Medlemsstaterne har imidlertid ikke ratificeret denne konvention.

¹ Rådets og Kommissionens handlingsplan for, hvorledes Amsterdam-traktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bedst kan gennemføres, punkt 16, EFT C 19 af 23.1.1999.

² EFT C 261 af 27.8.1997.

1.2. Indgåelse af konventionen om "fremsendelse af dokumenter"

Den 29. og 30. oktober 1993 gav justitsministrene, forsamlet i Rådet, en gruppe ved navn Gruppen vedrørende Forenkling af Dokumentfremsendelse mandat til at udarbejde et instrument med det formål at forenkle og fremskynde dokumentfremsendelsesprocedurerne mellem medlemsstaterne. Gennemgangen af besvarelserne af det spørgeskema, der var blevet udarbejdet i april 1992 under det portugisiske formandskab i samarbejde med Nederlandene og Det Forenede Kongerige, havde nemlig afsløret et komplekst, uensartet og lidet effektivt system.

Da de fleste medlemsstater er parter i Haag-konventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål, men også i bilaterale eller regionale instrumenter, er der med tiden opstået en vis forvirring med hensyn til, hvilke procedurer der skal følges eller har forrang, hvilket giver anledning til langsommelighed, fejl eller kontroversielle valg.

I 1993 forelagde den nederlandske delegation et udkast til en tilpasning af artikel IV - om forkyndelse af dokumenter mellem Den Europæiske Unions medlemsstater - i den protokol, der er knyttet som bilag til Bruxelleskonventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager.

Dette udkast blev drøftet en første gang i gruppen, hvorefter det tyske formandskab udarbejdede et spørgeskema om den procedure, der anvendes i de enkelte medlemsstater.

Endelig forelagde det franske formandskab i begyndelsen af 1995 et nyt udkast, som navnlig bygger på indførelse af én enkelt ordning, der skal være obligatorisk for alle medlemsstaterne.

På grundlag af medlemsstaternes forslag og resultaterne af en høring af retsudøvere, som fandt sted på Kommissionens tjenestegrenes initiativ, gik arbejdet i retning af en løsning, som skaber ligevægt mellem de forskellige foreliggende holdninger.

Efter at gruppen havde afsluttet sine drøftelser, forelagde det nederlandske formandskab i henhold til artikel K.6 i traktaten om Den Europæiske Union konventionsudkastet til behandling i Europa-Parlamentet³.

Den 26. maj 1997 fastlagde Rådet konventionen, som samme dag blev undertegnet af repræsentanter for samtlige medlemsstater.

³ Udtalelse afgivet den 11. april 1997 (EFT C 132).

2. FORSLAG TIL RÅDETS DIREKTIV

Konventionen af 26. maj 1997 om "fremsendelse af dokumenter" vil ikke være ratificeret, når Amsterdam-traktaten træder i kraft, og dens bestemmelser vil derfor ikke være gældende. Konventionen er et af de to resultater, der er blevet opnået inden for det retlige samarbejde under Maastricht-traktaten. Dens formål er at fjerne nogle af de praktiske problemer, som borgerne støder på i deres dagligdag. Og når den er blevet ændret til et fællesskabsinstrument vil den bl.a. sikre, at gennemførelsesdatoen vil være kendt, at den vil være den samme overalt, og at fristen bliver kortere.

2.1. Formål

Det er første gang⁴, at Kommissionen benytter sig af sin initiativret inden for det civilretlige samarbejde, som nu er blevet et fællesskabsanliggende, og formålet med det foreliggende direktivforslag er at forbedre og fremskynde medlemsstaternes indbyrdes fremsendelse af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle anliggender med henblik på forkyndelse. Formålet med direktivforslaget er at erstatte konventionen om "fremsendelse af dokumenter", og de opnåede resultater skal så vidt muligt indgå i forhandlingerne om direktivforslaget. Kommissionen overtager således i al væsentlighed indholdet af konventionen i sit direktivforslag.

2.2. Retsgrundlag

Konventionens indhold er allerede omfattet af artikel 65 i traktaten, og retsgrundlaget for dette forslag er artikel 61, litra c), i EF-traktaten.

Som form har man valgt et direktiv på grund af de forpligtelser, der pålægges medlemsstaterne, og det er derfor op til de nationale myndigheder at vælge, hvilken form og hvilke midler de vil benytte sig af for at nå de i retsaktens fastsatte mål.

Retsakten skal vedtages i henhold til proceduren i traktatens artikel 67, ifølge hvilken Rådet i en overgangsperiode på fem år med enstemmighed vedtager foranstaltningerne inden for det civilretlige samarbejde efter forslag fra Kommissionen eller på initiativ af en medlemsstat og efter høring af Europa-Parlamentet.

Direktivforslaget hører ind under det nye afsnit IV i EF-traktaten; dette afsnit gælder imidlertid ikke for Det Forenede Kongerige og Irland, medmindre de vælger et "opt in" på de vilkår, der er fastsat i protokollen, som er vedlagt traktaten. Disse to lande meddelte imidlertid på Rådets møde den 12. marts 1999 (retlige og indre anliggender), at de havde til hensigt fuldt ud at deltage i Fællesskabets aktiviteter inden for civilretligt samarbejde. De skal derfor - når tiden er inde - indlede den procedure, der er omhandlet i protokollens artikel 3.

⁴ Reference til forslaget om ændring af "Bruxelles II".

EF-traktatens afsnit IV gælder heller ikke for Danmark i henhold til den herom gældende protokol. Danmark kan imidlertid til enhver tid give afkald på protokollen. Danmark har ikke hidtil givet udtryk for, at landet agter at indlede den procedure, der er omhandlet i protokollens artikel 3.

Dette forslag er udarbejdet under hensyn til den aktuelle situation. Hvis direktivet senere skal finde anvendelse på én eller flere af ovennævnte medlemsstater, skal det selvfølgelig ændres tilsvarende.

3. BEGRUNDELSE FOR FORSLAGET SET I LYSET AF PROPORCIONALITETS- OG NÆRHEDSPRINCIPPERNE

Hvordan forholder målet med den planlagte foranstaltning sig i forhold til Fællesskabets forpligtelser?

Formålet med forslaget er at forbedre og forenkle ordningen for forkyndelse af retslige og udenretslige dokumenter inden for det indre marked. Det skal ses i sammenhæng med EU's mål om at sikre gennemførelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer, og hvor borgerne i forhold til domstolene kan gøre deres rettigheder gældende under påberåbelse af de samme garantier, som de er sikret ved domstolene i deres eget land. Med henblik på en gradvis indførelse af et sådant område vedtager Fællesskabet bl.a. en række foranstaltninger inden for det civilretlige samarbejde, som er nødvendige, for at det indre marked kan fungere efter hensigten.

Opfylder den planlagte foranstaltning nærhedskriterierne?

De enkelte medlemsstater kan ikke selv nå disse mål, og på grund af de grænseoverskridende aspekter er det derfor nødvendigt med en fællesskabsindsats.

Står Fællesskabets interventionsmidler i forhold til de fastsatte mål?

Den foreslåede retsakt begrænser sig til det minimum, der kræves for at nå de fastsatte mål, og omfatter ikke mere end nødvendigt.

4. GENNEMGANG AF BESTEMMELSERNE I FORSLAGET

4.1. Det generelle mål

Direktivet ligger, ligesom den konvention, den skal erstatte, i direkte forlængelse af Haag-konventionen af 1965, som den har overtaget en række løsninger fra, men den indfører nogle nyskabelser, der bygger på fire hovedprincipper.

For at undgå forsinkelser som følge af fremsendelse af dokumenter gennem flere mellemlid indføres der for det første mere direkte forbindelser mellem de personer eller myndigheder, der er ansvarlige for dokumentfremsendelsen, og dem, der skal forkynde dokumenterne eller sørge for, at de bliver forkyndt.

Dernæst indføres der er række praktiske metoder til forenkling af retsudøvernes opgaver, såsom anvendelse af moderne fremsendelsesmidler, en fuldstændigt dækkende formular, der er enkel at anvende i praksis, samt fortegnelser over de modtagende instanser, medlemsstaterne har udpeget.

For at beskytte parternes rettigheder indføres der endvidere bl.a. nyskabende regler om oversættelse af dokumenter.

Herudover indføres der et rådgivende udvalg, som skal have til opgave at bistå Kommissionen i anvendelsen af gennemførelsesbestemmelserne.

Direktivet erstatter den ordning for forkyndelse af dokumenter, der er fastsat i artikel IV i protokollen til Bruxelles-konventionen af 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelsager⁵, og i Haag-konventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle anliggender, og som anvendes i forholdet mellem de deltagende medlemsstater.

4.2. Kontinuitet

Kommissionen har i al væsentlighed overtaget indholdet af konventionen, samtidig med at den har sikret en sammenhæng i forhandlingsarbejdet og udeladt de bestemmelser, som ikke kan forenes med den foreslåede retsakt, og herudover sigtet mod at skabe rammerne for det civilretlige samarbejde i overensstemmelse med Amsterdam-traktaten. I nedenstående tabel sammenlignes de to instrumenter:

Med henvisning til den store overensstemmelse, der er mellem bestemmelserne i konventionen og i direktivet, er gennemgangen af bestemmelserne i det foreliggende forslag i høj grad inspireret af den forklarende rapport om konventionen, som Rådet vedtog den 26. juni 1997⁶.

4.3. Tilpasning

Men da der er nogle helt klare forskelle mellem de to instrumenter, afviger direktivet fra konventionen på en række punkter:

- Domstolens kompetence: i modsætning til, hvad der bestemmes i artikel 17 i konventionen, er det, i betragtning af traktatens artikel 68 og de øvrige traktatbestemmelser, der normalt finder anvendelse, ikke nødvendigt i direktivet at fastlægge Domstolens rolle på dette område
- anvendelse af gennemførelsesbestemmelserne: i modsætning til artikel 18 i konventionen, hvori det fastsættes, at der oprettes en eksekutivkomite, der skal indgå i Rådets arbejdsstrukturer, og som skal stå for gennemførelsen af konventionen, giver direktivet Kommissionen kompetence til at vedtage tekstens gennemførelsesbestemmelser, bistået

⁵ EFT C 27 af 26.1.1998.

⁶ EFT C 261 af 27.8.1997.

af et rådgivende udvalg (procedure I, komitologiafgørelsen⁷) i henhold til artikel 202 og 211 i traktaten

- forholdet til andre aftaler og arrangementer: i henhold til artikel 20 i konventionen udelukker 1997-konventionen ikke et tættere samarbejde mellem medlemsstaterne. Det er forklaringen på, at det foreslåede direktiv indeholder en bestemmelse, som er overtaget fra andre fællesskabsretsakter, og som gør det muligt for medlemsstaterne enten enkeltvis eller i samarbejde at fremskynde dokumentfremsendelsen. Anvendelsen af denne mulighed er underkastet Kommissionens kontrol: den skal have forelagt udkastet til sådanne bestemmelser. I henhold til direktivets artikel 20 har dette desuden, i forbindelse med fremsendelse af dokumenter med henblik på forkyndelse, forrang i forhold til bestemmelserne i de konventioner, som medlemsstaterne har indgået, herunder bl.a. protokollen til Bruxelles-konventionen af 1968 og Haag-konventionerne af 1954 og 1965
- forbehold: i modsætning til konventionen (artikel 23) tillader direktivet ikke nogen forbehold, men derimod overgangs- og særordninger (artikel 2, stk. 3, artikel 9, stk. 3, artikel 13, stk. 2, og artikel 15, stk. 2), som dog skal meddeles Kommissionen og offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende
- de formelle bestemmelser: konventionens artikel 24, 25, 26 og 27 er ikke relevante for et fællesskabsinstrument. Hvad direktivets ikrafttræden angår er traktatens artikel 249 og 254 fuldt ud gældende. Herudover er det Kommissionen, der i henhold til traktatens artikel 211 har tilsynet med direktivets gennemførelse (en opgave, som i konventionen er overladt til eksekutivkomiteen), og den skal fremsætte forslag om eventuelle ændringer og informere medlemsstaterne og den brede offentlighed om de meddelelser og forkyndelser, der er omfattet af direktivet, ved at offentliggøre dem i De Europæiske Fællesskabers Tidende (artikel 2, 3, 4, 9, 10, 13, 14, 15 og 19).

⁷ Rådets afgørelse nr. 373 af 13. juli 1987 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (EFT L 197 af 18.7.1987).

4.4. Sammenlignende opstilling

Konvention af 1997	Direktivforslag
Præambel	Udeladt
	Betragtning 1 (mål)
	Betragtning 2 (emnet for forslaget)
	Betragtning 3 (område)
	Betragtning 4 (subsidiaritet, proportionalitet)
	Betragtning 5 (konvention/kontinuitet)
	Betragtning 6 (princippet om decentraliseret fremsendelse)
	Betragtning 7 (fremsendelsesmuligheder/formular)
	Betragtning 8 (afvisning af forkyndelse)
	Betragtning 9 (frist)
	Betragtning 10 (sprog)
	Betragtning 11 (forkyndelsesdato)
	Betragtning 12 (forrang/andre ordninger)
	Betragtning 13 (beskyttelse af oplysninger)
	Betragtning 14 (gennemførelsesbeføjelser/komitologi)
	Betragtning 15 (rapport/ændring)
	Betragtning 16 (situationen for så vidt angår Det Forenede Kongerige, Irland og Danmark)
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4	Artikel 4
Artikel 5	Artikel 5
Artikel 6	Artikel 6
Artikel 7	Artikel 7
Artikel 8	Artikel 8
Artikel 9	Artikel 9
Artikel 10	Artikel 10
Artikel 11	Artikel 11
Artikel 12	Artikel 12
Artikel 13	Artikel 13
Artikel 14	Artikel 14
Artikel 15	Artikel 15
Artikel 16	Artikel 16
Artikel 17 (Domstolens kompetence)	Artikel 17 (gennemførelsesbestemmelser)
Artikel 18 (eksekutivkomite)	Artikel 18 (komitologi - rådgivende udvalg)
Artikel 19 (anvendelse af artikel 15 og 16 i Haag-konventionen)	Artikel 19 (sagsøgte, som ikke giver møde - overtaget fra Haag-konventionens artikel 15 og 16)
Artikel 20 (forholdet til andre aftaler)	Artikel 20 (direktivets forrang)
Artikel 21 (retshjælp)	Artikel 21 (retshjælp)
Artikel 22	Artikel 22
	Artikel 23 (offentliggørelse)
Artikel 23 (forbehold)	Artikel 24 (genbehandling)
Artikel 24 (vedtagelse og ikrafttræden)	Artikel 25 (gennemførelse)
Artikel 25 (tiltrædelse)	Artikel 26 (ikrafttræden)
Artikel 26 (ændringer)	Artikel 27 (adressater)
Artikel 27 (depositar og offentliggørelse)	

4.5. Bemærkninger til de enkelte artikler

Kapitel I - Generelle bestemmelser

Artikel 1 - Anvendelsesområde

I artikel 1, stk. 1, fastlægges direktivets anvendelsesområde. Det fastsættes således, at direktivet regulerer forholdet mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, for så vidt angår fremsendelse af dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål.

Direktivet omhandler fremsendelse af retslige og udenretslige dokumenter med henblik på forkyndelse. Det definerer ikke, hvad der skal forstås ved retslige og udenretslige dokumenter.

Ved retslige dokumenter skal naturligvis forstås dokumenter, der har tilknytning til en retssag. For udenretslige dokumenter synes det ikke muligt at give en præcis definition. Der vil være tale om dokumenter udarbejdet af en stævningsmand, f.eks. notarialakter, eller dokumenter udarbejdet af en officiel myndighed i medlemsstaten eller dokumenter, der som følge af deres art eller betydning gør det berettiget, at de fremsendes og forkyndes for modtagerne efter en officiel procedure.

I lighed med de mange andre aftaler, der også anvender begrebet civile eller kommercielle spørgsmål, giver direktivet ingen definition heraf, og det henviser heller ikke til definitionen i afsenderstatens eller modtagerstatens lovgivning.

Af hensyn til sammenhængen mellem de forskellige instrumenter, der er indgået i Den Europæiske Union, vil det være hensigtsmæssigt at henholde sig til den fortolkning af begrebet civile og kommercielle spørgsmål, som Domstolen har givet; den fastlægger en selvstændig definition, der tager hensyn til instrumentets målsætninger og hovedlinjer samt til de generelle principper, der kan udledes af alle de nationale retssystemer. Civile eller kommercielle spørgsmål er altså ikke begrænset til det materielle anvendelsesområde for Bruxelles-konventionen af 1968.

Fra civile og kommercielle spørgsmål udelukkes først og fremmest straffesager og skattesager, men ikke civile søgsmål, som pådømme i forbindelse med disse sager. For at beskytte de impliceredes rettigheder og især retten til kontradiktion bør disse begreber dog anvendes med en vis fleksibilitet.

Stk. 2 er blevet indsat i artikel 1 for at fritage modtagermedlemsstaten for ethvert ansvar for forkyndelsen af et dokument for en person, hvis adresse er ukendt.

Stk. 2 betyder dog ikke, at instansen i modtagermedlemsstaten, der modtager en anmodning om forkyndelse af et dokument for en person, hvis adresse er ufuldstændig eller unøjagtig, kan undlade at foranstalte en efterforskning med de midler, den har til sin rådighed.

Hvis modtagerens adresse på trods af sådanne foranstaltninger ikke kan fastslås, vil det være ønskeligt, om dokumentet snarest muligt sendes tilbage til den fremsendende instans.

Artikel 2 - Fremsendende og modtagende instanser

I artikel 2 fastlægges princippet om direkte fremsendelse mellem decentraliserede instanser af dokumenter med henblik på forkyndelse. Dette system, der betyder et nyt fremskridt inden for det retlige samarbejde mellem medlemsstaterne, er en af direktivets væsentligste nyskabelser.

For at afhjælpe den langsommelige fremsendelse ad diplomatisk vej, som er den eneste fremsendelsesmåde mellem stater, der ikke er parter i konventioner på området, indføres der ved en række eksisterende aftaler bestemmelser om centrale myndigheder, der som oftest gennem flere mellemlid skal sørge for at få dokumenterne frem til modtagerne; i modsætning hertil søger dette direktiv at fjerne mellemlidene mellem afsendelsen af et dokument fra den fremsendende medlemsstat og forkyndelsen i den modtagende medlemsstat.

Medlemsstaterne skal derfor udpege stævningsmænd, retlige eller administrative myndigheder eller andre personer, som er kompetente og har midlerne til at udføre de opgaver, der påhviler de fremsendende og de modtagende instanser. Medlemsstaterne har dog ifølge direktivet ikke pligt til at udstyre de private instanser, de måtte udpege, med sådanne midler.

Medlemsstaterne kan også udpege én instans, der inden for et bestemt territorielt område både skal fungere som fremsendende og som modtagende instans, eller de kan udpege separate instanser.

Forbundsstater samt stater med flere retssystemer og stater med autonome territoriale organer kan udpege flere sådanne instanser.

Uanset decentraliseringsprincippet kan medlemsstaterne dog også erklære, at de for hele deres område udpeger én eneste fremsendende instans og én eneste modtagende instans, eller én instans, der varetager begge funktioner. Disse staters udpegelse af én instans bør dog ikke medføre, at iværksættelsen af forkyndelsesprocedurerne forsinkes.

Udpegelsen af sådanne centrale instanser gælder for fem år. Kommissionen skal i henhold til artikel 23 (genbehandling) føre tilsyn med, hvordan de decentraliserede instanser fungerer, og sikre sig, at de er effektive. Medlemsstater, som har udpeget en central instans, vil efter vurdering af de oplysninger, der er indsamlet i dette regi, måske senere foretrække at indføre decentraliserede instanser, når de ser, hvilke resultater der er opnået i de medlemsstater, der fra starten har valgt et decentraliseret system. Erklæringens gyldighed kan imidlertid forlænges hvert femte år.

I henhold til stk. 4 skal staterne i øvrigt give oplysninger om de modtagende instanser, de har udpeget, så de øvrige medlemsstaters fremsendende instanser ved, hvem de skal sende dokumenterne til.

De instanser, medlemsstaterne udpeger, modtager en håndbog med alle nyttige oplysninger, som Kommissionen udarbejder og hvert år ajourfører i henhold til direktivets artikel 18.

Artikel 3 - Central enhed

For at de fremsendende og de modtagende instanser kan løse de vanskeligheder, der måtte opstå under iværksættelsen af direktivet, og som de ikke kan løse ved at tage kontakt med hinanden på deres eget niveau, fastsætter direktivet, at der skal oprettes centrale enheder, som kan afhjælpe sådanne situationer gennem direkte forbindelse mellem den fremsendende instans og den centrale enhed i modtagerstaten.

Således kan en fremsendende instans efter litra a) anmode en anden stats centrale enhed om oplysninger. Anmodningen kan f.eks. vedrøre spørgsmålet om, hvilken modtagende instans et dokument skal sendes til med henblik på forkyndelse, når de oplysninger, den fremsendende instans råder over, er utilstrækkelige.

Litra b) kan anvendes i konkrete tilfælde, eller hvis der skulle opstå mere generelle vanskeligheder. En fremsendende instans kan således henvende sig til den centrale enhed i en anden medlemsstat, hvis den for et godt stykke tid siden har sendt et dokument til en modtagende instans i denne medlemsstat, men på trods af flere henvendelser ikke har kunnet få at vide, hvad der er sket med dokumentet. Den kan også gøre den centrale enhed opmærksom på tilbagevendende vanskeligheder, som den måtte være stødt på i sine kontakter med en af de modtagende instanser.

Ifølge litra c) kan den centrale enhed i modtagerstaten anmodes om at sende et dokument videre til den kompetente modtagende instans med henblik på forkyndelse, men dette kan med artiklens ordlyd dog kun ske "i undtagelsestilfælde". Den centrale enhed har således i princippet ikke til opgave direkte at behandle anmodninger om fremsendelse, idet dette påhviler den modtagende instans.

Direktivet indeholder i øvrigt en række bestemmelser, som giver de fremsendende og de modtagende instanser mulighed for at løse eventuelle vanskeligheder i forbindelse med en anmodning om forkyndelse; disse bør iværksættes, inden der rettes henvendelse til den centrale enhed.

At det ikke er muligt at afgøre, hvilken modtagende instans, der har territorial kompetence, bør således ikke føre til, at dokumentet fremsendes til den centrale enhed; der bør i stedet fremsættes en anmodning om oplysninger efter artikel 3, litra a).

Hvis det ikke har været muligt at finde frem til adressen på modtageren af et dokument, eller hvis den anførte adresse er forkert og ikke tillader den modtagende instans at efterkomme en anmodning om forkyndelse, må dokumentet under ingen omstændigheder fremsendes til den centrale enhed. Der foreligger i så fald en situation som den, der er omhandlet i direktivets

artikel 1, stk. 2, nemlig at direktivet ikke finder anvendelse, når modtagerens adresse er ukendt.

Til gengæld vil et dokument kunne fremsendes til en central enhed, hvis der på trods af gentagne henvendelser og efter udløbet af en rimelig tidsfrist ikke foreligger svar på spørgsmålet om, hvilken modtagende instans der har territorial kompetence til at forkynde et dokument.

Mere generelt kan man sige, at fremsendelse af et dokument til modtagerstatens centrale enhed for eksempel må være tilladt, hvis en domstol, som er udpeget som modtagende instans, eller et fogedkontor ødelægges ved brand, eller hvis modtagerstatens organer i området, hvor dokumentet skal forkyndes, lammes totalt af en generalstrejke eller en naturkatastrofe.

Under alle omstændigheder er det den fremsendende instans, der på baggrund af disse retningslinjer skal afgøre, om betingelserne for i undtagelsestilfælde at fremsende et dokument til modtagerstatens centrale enhed er opfyldt.

Kommissionen fører tilsyn med anvendelsen af artikel 3, litra c), i henhold til artikel 23 (genbehandling).

Det forekommer endvidere hensigtsmæssigt, at de stater, der er parter i Haag-konventionen af 15. november 1965, som central enhed udpeger den centrale myndighed, de har udpeget i medfør af nævnte konventions artikel 2.

Kapitel II - Retslige dokumenter

Afdeling 1 - Fremsendelse og forkyndelse af retslige dokumenter

I denne afdeling fastsættes de regler, der gælder for den normale dokumentfremsendelse efter direktivet.

Artikel 4 - Fremsendelse af dokumenter

For at hele proceduren for fremsendelse og forkyndelse af et dokument kan afvikles så hurtigt som muligt, skal den fremsendende instans gøre det fornødne for, at dokumentet direkte og så hurtigt som muligt sendes til den kompetente modtagende instans. For at finde ud af, hvilken instans der er kompetent til at modtage dokumentet på grundlag af modtagerens adresse, konsulterer den fremsendende instans Kommissionens håndbog.

Direktivet indeholder ikke nogen liste over de måder, et dokument kan fremsendes på. Da fremsendelsen tværtimod kan ske på enhver egnet måde, kan man vælge en metode, der er i overensstemmelse med landets nationale ret, og som tager hensyn til de omstændigheder, der gør sig gældende i hvert enkelt tilfælde, og den forbindelse, der kan etableres med den kompetente modtagende instans.

Det må dog ikke komme dokumentmodtageren til skade, at der er frit valg med hensyn til, hvordan fremsendelsen gennemføres. Derfor siger direktivet, at det modtagne dokument skal være en tro gengivelse af det afsendte dokument, og at alle angivelser på dokumentet skal være let læselige. Hvis det ikke er tilfældet, sendes dokumenterne straks tilbage til den fremsendende instans sammen med et eksemplar af formularen, hvori rubrikken "Meddelelse om returnering af anmodning og dokument" er udfyldt.

Ved hjælp af håndbogen kan den fremsendende instans orientere sig om, hvordan den kan træde i kontakt med de modtagende instanser i den pågældende medlemsstat. Der kan under den årlige ajourføring af håndbogen tages hensyn til eventuelle tekniske nyskabelser og de nye fremsendelsesmidler, de modtagende instanser tillader anvendt.

De dokumenter, som den fremsendende instans sender, skal ledsages af formularen om anmodning om forkyndelse, der findes i bilaget til direktivet og derfor foreligger på samtlige sprog.

Direktivet indeholder ingen regler om, hvilket sprog fortrykket på formularen skal være affattet på. De fremsendende instanser kan derfor frit vælge at bruge for eksempel formularer på deres eget officielle sprog eller på den modtagende instans' officielle sprog, eller på et EU-sprog, som modtagerstaten har erklæret at kunne acceptere efter stk. 3.

Den fremsendende instans skal udfylde formularen på modtagerstatens officielle sprog eller på et af dennes officielle sprog, eller på et sprog, som modtagerstaten har accepteret i henhold til stk. 3. Den fremsendende instans kan ved hjælp af håndbogen finde ud af, hvilket sprog der kan anvendes, nemlig:

(a) dels:

- det eneste officielle sprog, der anvendes i modtagerstaten eller
- de forskellige officielle sprog, der kan anvendes i modtagerstaten eller
- det af de officielle sprog i modtagerstaten, der skal anvendes som følge af modtagerens adresse

(b) dels:

- et andet sprog, der anvendes i en af Den Europæiske Unions medlemsstater, og som modtagerstaten har erklæret at kunne acceptere.

Den modtagende instans kan efter eget valg benytte det relevante sprog efter litra a) ovenfor eller det sprog, der er nævnt i litra b) ovenfor.

Det skal endvidere bemærkes, at de fleste af de oplysninger, der skal angives på formularen i bilaget til direktivet, ikke kræver nogen oversættelse, og at

Kommissionen vil få til opgave at opstille en ordliste på alle EU-sprog med de vigtigste juridiske udtryk, der kan blive brugt til udfyldelse af formularen.

Bestemmelser om fritagelse for legalisering findes i mange konventioner. Der er derfor endnu mindre grund til i Unionen at kræve legalisering af aktstykker, der udelukkende fremsendes med henblik på forkyndelse.

Ifølge artikel 49 i Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 kan en ret i en medlemsstat, der har fået forelagt en anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse truffet i en anden medlemsstat, i øvrigt ikke kræve legalisering af aktstykker eller opfyldelse af tilsvarende formaliteter.

Stk. 5 i denne artikel, som fastsætter, at et dokument kan fremsendes i to eksemplarer til den modtagende instans med anmodning om returnering af det ene eksemplar, forekommer kun at kunne anvendes, hvis dokumenterne fremsendes med traditionelle midler som f.eks. med posten. Praksis skal dog tilpasses de øvrige fremsendelsesmidler, der i fremtiden måtte blive anvendt, efterhånden som de bliver indført.

Med anmodningsformularen, der fremsendes sammen med dokumentet, kan den fremsendende instans give den modtagende instans de nødvendige oplysninger.

Artikel 5 - Oversættelse af dokumenter

Når et dokument skal sendes til en anden medlemsstat med henblik på forkyndelse, underretter den fremsendende instans rekvirenten om, at adressaten i henhold til direktivets artikel 8 kan nægte at modtage dokumentet på grund af det anvendte sprog.

Direktivet indeholder ingen bestemmelser om de juridiske konsekvenser af nægtelse af at modtage et dokument på grund af det anvendte sprog, og det er op til de kompetente retter at afgøre spørgsmålet.

Den fremsendende instans skal derfor gøre rekvirenten opmærksom på, hvilken risiko han løber, for så vidt angår tidsfrister eller en effektiv eller korrekt gennemførelse af proceduren, dersom dokumentet ikke oversættes, og en oversættelse senere skulle vise sig nødvendig.

Hvis rekvirenten vælger at lade dokumentet oversætte, udreder han udgifterne hertil forud for fremsendelsen; denne regel er dog ikke til hinder for, at der, hvis lovgivningen i den medlemsstat, proceduren afvikles i, åbner mulighed herfor, senere kan træffes afgørelse om afholdelse af udgifterne, således at rekvirenten eventuelt helt eller delvis kan få tilbagebetalt det udlagte beløb.

Det skal bemærkes, at med udtrykket "rekvirent" menes i alle tilfælde den part, der har interesse i fremsendelsen af dokumentet. Der kan derfor ikke være tale om retten.

Artikel 6 - Modtagelse af dokumenter ved en modtagende instans

Bestemmelserne i første stykke har til formål at sikre, at den fremsendende instans orienteres om, at den modtagende instans har modtaget de afsendte dokumenter. Der lægges særlig vægt på kravet om, at den modtagende instans skal svare hurtigt, idet det fastsættes, at den snarest muligt og på den hurtigst mulige måde skal sende et modtagelsesbevis. De modtagende instanser skal derfor bestræbe sig på at sende modtagelsesbeviset til de fremsendende instanser, så snart de har modtaget et dokument.

Den modtagende instans kan nøjes med at returnere en kopi af den formular om anmodning om forkyndelse, der er fremsendt sammen med dokumenterne, efter at have udfyldt rubrikken "Bevis for modtagelse" (rubrik 8 i formularen).

Den fremsendende instans får nemlig med modtagelsen af modtagelsesbeviset sikkerhed for, at det afsendte dokument er nået frem til den kompetente modtagende instans.

Har den fremsendende instans inden for en rimelig frist efter udløbet af fristen på syv dage ikke modtaget noget modtagelsesbevis, kunne den derimod forledes til at tro, at dokumenterne ikke er nået frem, og at de må sendes på ny, hvilket risikerer at skabe forvirring om de forskellige fremsendelser.

Formålet med stk. 2 er at undgå, at dokumentet og anmodningen om forkyndelse sendes tilbage til den fremsendende instans, hvis der blot mangler nogle supplerende oplysninger eller aktstykker for at løse de problemer, som forhindrer den modtagende instans i at forkynde dokumentet eller lade det forkynde.

Stk. 3 gælder i de tilfælde, hvor den modtagende instans ikke kan efterkomme anmodningen om forkyndelse, selv efter at have modtaget supplerende oplysninger eller aktstykker.

Der tages højde for to tilfælde, nemlig at anmodningen klart falder uden for direktivets anvendelsesområde, eller at forkyndelsen er umulig, fordi de formelle krav i direktivet ikke er opfyldt.

Det første tilfælde vedrører f.eks. en anmodning om forkyndelse i forbindelse med en skattesag.

Det andet tilfælde kunne f.eks. være anmodninger om forkyndelse af ulæselige dokumenter eller af dokumenter, der ikke ledsages af en anmodning, eller en anmodning om forkyndelse for en person, hvis adresse det har været umuligt at finde frem til.

Dette stykke kan endvidere omfatte de tilfælde, hvor den modtagende instans inden for en rimelig tidsfrist overhovedet ikke har fået noget svar på en anmodning om supplerende oplysninger eller aktstykker, jf. stk. 2.

Anmodninger, som fejlagtigt er blevet sendt til en modtagende instans i en anden medlemsstat end den, på hvis område modtageren opholder sig, skal også sendes tilbage til den fremsendende instans, ligesom anmodning om forkyndelse på en særlig måde, som er uforenelig med den lokale lovgivning.

Bestemmelserne i stk. 4 har også til formål at undgå, at dokumenter sendes tilbage til den fremsendende instans, blot fordi den instans, der har modtaget dem, ikke er den rette territorialt kompetente instans i modtagerstaten. Denne inkompetente instans skal derfor sende dokumentet videre til den kompetente instans i samme medlemsstat.

Videresendelsen skal ske under overholdelse af artikel 4, dvs. direkte, hurtigst muligt og på enhver egnet måde. Som følge af den forsinkelse, den anden fremsendelse giver anledning til, bør denne foretages særlig hurtigt.

For at undgå, at den fremsendende instans ikke får kendskab til, at dokumentet er blevet sendt videre, skal den inkompetente modtagende instans, som har videresendt dokumentet, og den kompetente modtagende instans begge underrette den fremsendende instans herom.

Den instans, der har territorial kompetence, skal så snart den har modtaget dokumentet, eller inden syv dage, på den hurtigst mulige måde underrette den fremsendende instans herom, jf. stk. 1.

Artikel 7 - Forkyndelse af dokumenter

Den modtagende instans underrettes om, hvordan forkyndelsen ønskes foretaget, ved hjælp af oplysningerne på anmodningsformularen fra den fremsendende instans.

Hvis den måde, der anmodes om forkyndelse på, er uforenelig med modtagerstatens lovgivning, skal dokumentet forkyndes efter reglerne i denne lovgivning, såfremt den fremsendende instans har fremsat anmodning derom. Samme løsning benyttes, når den fremsendende instans ikke har anmodet om en bestemt måde.

Denne anmodning kan angives i punkt 5.2.1 i formularen.

Stk. 2 forpligter den modtagende instans til hurtigst muligt at sætte forkyndelsesproceduren i gang. Den modtagende instans skal straks træffe de nødvendige foranstaltninger eller sørge for, at de træffes. For at tage højde for eventuelle vanskeligheder er der fastsat en frist på en måned, som anses for at være tilstrækkelig for at gennemføre forkyndelsesproceduren.

Andet punktum må nemlig ikke fortolkes således, at den modtagende instans kan tilsidesætte sin forpligtelse til hurtigst muligt at træffe de nødvendige foranstaltninger eller lade dem træffe og derefter underrette den fremsendende instans om, at det ikke har været muligt at forkynde dokumentet inden for de fastsatte frister.

Formålet er at slå fast, at den modtagende instans er forpligtet til at underrette den fremsendende instans om, at de procedurer, der er iværksat med henblik på forkyndelsen, endnu ikke er afsluttet.

Det kan således i nogle tilfælde ske, at dokumentet ikke har kunnet forkyndes inden for fristen på en måned, men at det kan ske inden for en rimelig frist. I så fald er den modtagende instans stadig forpligtet til at sende attesten i formularen til den fremsendende instans efter udløbet af fristen på en måned.

Artikel 8 - Mulighed for at nægte at modtage dokumentet

Sprogbestemmelserne i artikel 8 gælder udelukkende selve dokumenterne.

For at beskytte dokumentmodtagerens interesser opstiller direktivet det princip, at dokumentet skal oversættes til modtagerstatens officielle sprog eller, hvis denne stat har flere officielle sprog, til sproget eller et af sprogene på det sted, hvor forkyndelsen skal finde sted.

Oversættelse kan dog i visse tilfælde vise sig at være unødigt bekostelig eller endog i strid med modtagerens interesser. Dette er for eksempel tilfældet, når modtageren er statsborger i afsenderstaten eller i hvert fald forstår denne stats sprog.

Det skal bemærkes, at når dokumentet er affattet på eller oversat til modtagerstatens officielle sprog eller til det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor det skal forkyndes, kan modtageren ikke nægte at modtage det under henvisning til brugen af dette sprog.

Hvis dokumentet ikke er oversat, har han derimod denne mulighed, såfremt han ikke forstår det sprog, det er affattet på.

Direktivet forpligter dog ikke rekvirenten til at fremsende dokumentet affattet på eller oversat til et af ovennævnte sprog, men giver modtageren mulighed for at nægte at modtage dokumentet under henvisning til, at reglerne ikke er overholdt.

Hvis der opstår en tvist om, hvorvidt modtageren forstår det sprog, dokumentet er affattet på, skal tvisten afgøres efter de gældende regler, f.eks. ved at spørgsmålet om forkyndelsens formelle korrekthed rejses for den ret, der behandler den sag, som fremsendelsen af dokumentet er et led i.

Den modtagende instans skal orientere modtageren om, at han kan nægte at modtage dokumentet, hvis det ikke er affattet på et af de officielle sprog, der anvendes på forkyndelsesstedet, eller på et af afsenderstatens sprog, som vedkommende forstår.

Den modtagende instans kan opfylde forpligtelsen til underretning efter dette stykke på forskellige måder. Disse fastlægges i hver enkelt medlemsstat efter de dér gældende regler for forkyndelse af dokumenter.

Hvis dokumenterne afleveres direkte til modtageren af en særlig embedsmand, kan denne således give underretningen mundtligt.

Forkyndes dokumenterne derimod med posten, kan underretningen gives ved hjælp af et dokument, der vedføjes aktstykkerne til modtageren.

De betingelser, hvorunder modtageren blev gjort bekendt med oplysningen, skal under alle omstændigheder anføres i punkt 12, litra c), i forkyndelsesattesten.

Hvis modtageren nægter at modtage dokumentet under henvisning til det anvendte sprog, bør han meddele dette inden for en rimelig frist for at undgå at forsinke proceduren.

Det skal bemærkes, at medlemsstaterne kan have indgået aftaler, hvorefter hvert enkelt officielt sprog i en af disse stater af de øvrige betragtes som et af deres egne officielle sprog. Dette gælder for eksempel de nordiske lande, som har tilkendegivet, at de uden forskel vil anvende dansk, norsk og svensk i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i den nordiske konvention af 1974.

For at give den fremsendende instans og rekvirenten mulighed for at træffe de forholdsregler, de måtte finde hensigtsmæssige, skal den modtagende instans underrette den fremsendende instans, så snart den får besked om, at modtageren nægter at modtage dokumentet.

Artikel 9 - Forkyndelsesdato

Denne artikel fastlægger kriterierne for, hvilken dato der skal gælde for et dokumentets forkyndelse.

Forkyndelsen af et dokument medfører i de fleste tilfælde retsvirkninger, og det kan derfor være vigtigt at vide præcis, hvornår de indtræffer.

Som følge af EU-medlemsstaternes forskellige formelle procedureregler for dokumentforkyndelse og den forskellige materielle lovgivning er den begivenhed, der er afgørende for datoen, forskellig fra den ene medlemsstat til den anden.

Under udarbejdelsen af konventionen af 1997 prøvede man at finde frem til en regel, der i forholdet mellem EU-medlemsstaterne kunne træde i stedet for de interne retsregler, hvilket førte til vedtagelsen af artikel 9.

Stk. 1 fastsætter, at datoen for forkyndelsen er den dato, på hvilken forkyndelsen har fundet sted i overensstemmelse med modtagerstatens lovgivning. Formålet er at beskytte modtagerens rettigheder.

Stk. 2 har derimod til formål at beskytte rekvirentens rettigheder, idet han kan have interesse i, at forkyndelsen sker inden for en bestemt tidsfrist eller på en bestemt dato. Det forekommer hensigtsmæssigt, at han da skal kunne gøre sine rettigheder gældende på en dato, som han selv fastsætter, i stedet for at være afhængig af en begivenhed, nemlig forkyndelsen af et dokument i

en anden medlemsstat, som han ikke har nogen direkte indflydelse på, og som måske først indtræffer efter udløbet af den fastsatte frist.

Stk. 1 og 2 kan anvendes kumulativt, således at virkningerne af forkyndelsen kan indtræffe på forskellige tidspunkter for modtageren af dokumentet og for rekvirenten.

En sådan situation kan for eksempel opstå i henseende til visse lovgivninger, såfremt en stævning afbryder en forældelsesfrist og omfatter en opfordring til fremmøde.

Tidspunktet for afbrydelse af forældelsesfristen i forhold til rekvirenten afgøres efter afsenderstatens lovgivning i medfør af stk. 2.

Hvad angår modtageren af dokumentet er den dato, der skal tages i betragtning ved beregningen af fremmødefristen, imidlertid den, der er fastsat i modtagerstatens lovgivning.

Stk. 3 giver en medlemsstat mulighed for at erklære, at den ikke vil anvende bestemmelserne i denne artikel.

Artikel 10 - Afleveringsattest og kopi af det forkyndte dokument

Når proceduren for forkyndelse af dokumentet er gennemført, udfyldes den relevante rubrik på formularen (attest for forkyndelse).

Formularen sendes tilbage til den fremsendende instans, eventuelt sammen med en kopi af dokumentet.

Derudover er der fastsat regler svarende til dem, der gælder for anmodningen om forkyndelse, med hensyn til det sprog, der skal anvendes ved udfyldelsen af attesten, da den modtagende instans enten skal anvende det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, dokumentet skal sendes til, eller et sprog, som denne medlemsstat har erklæret, at den kan acceptere.

Artikel 11 - Omkostninger i forbindelse med forkyndelsen

I stk. 1 fastsættes det, at den bistand, modtagerstatens forvaltninger yder, er gratis.

Når forkyndelsesformaliteterne ikke iværksættes af medlemsstaternes forvaltninger, giver stk. 2 til gengæld medlemsstaterne mulighed for at fastsætte, at omkostninger afholdes af rekvirenten.

Der kan stilles krav om betaling af et forskud, inden forkyndelsesproceduren sættes i gang. Kommissionens håndbog vil komme til at indeholde nyttige oplysninger herom, bl.a. om der skal betales et beløb, når den fremsendende instans sender dokumentet.

Afdeling 2 - Andre måder for fremsendelse og forkyndelse af retslige dokumenter

Denne afdeling indeholder en række subsidiære måder at fremsende dokumenter på.

Artikel 12 - Fremsendelse ad konsulær eller diplomatisk vej

Denne artikel åbner mulighed for fremsendelse af dokumenter ad konsulær eller diplomatisk vej, men reserverer adgangen hertil til særlige tilfælde.

Den bør derfor kun anvendes i ekstremt vanskelige tilfælde som f.eks. dem, der er nævnt i forbindelse med artikel 3, litra c), dvs. f.eks. under sociale eller klimatiske forhold, der gør det fuldstændig umuligt at få et dokument fra en medlemsstat frem til en anden medlemsstat på anden vis.

Artikel 13 - Forkyndelse af dokumenter ved diplomatiske eller konsulære repræsentanter

I denne artikel anviser direktivet en forkyndelsesmåde, der er traditionelt anerkendt i internationale forbindelser.

Enhver person, uanset nationalitet, som er bosiddende på en medlemsstats område, har i princippet denne mulighed. Medlemsstaterne kan imidlertid tage forbehold med hensyn hertil.

Artikel 14 - Postforkyndelse

Med denne artikel tillades forkyndelse med posten.

Medlemsstaterne kan dog for at sikre personer, der er bosat på deres territorium, angive, under hvilke omstændigheder postforkyndelse kan finde sted for de pågældende. Det kan f.eks. kræves, at det skal ske som rekommanderet forsendelse eller i henhold til konventionens bestemmelser om oversættelse af dokumenter.

Der gøres opmærksom på, at verdenspostkonventionen, som alle medlemsstaterne er parter i, specielt åbner mulighed for rekommanderet forsendelse.

De betingelser, medlemsstaterne måtte fastsætte i henhold til stk. 2, vil i givet fald blive anført i Kommissionens håndbog.

Artikel 15 - Direkte forkyndelse

Denne artikel tillader enhver, som har interesse i fremsendelsen af et dokument, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde, at tage direkte kontakt med de kompetente personer i modtagerstaten med henblik på forkyndelse af dokumentet.

Artiklen må ikke fortolkes således, at den udgør et retsgrundlag, der hjemler direkte fremsendelse af dokumentet fra en interesseret part til en

stævningsmand. En sådan direkte fremsendelse er kun lovlig, hvis den er i overensstemmelse med retsreglerne i den medlemsstat, hvor proceduren afvikles.

Stk. 2 giver imidlertid medlemsstaterne mulighed for at tage forbehold med hensyn hertil, og det vil derfor være hensigtsmæssigt at henholde sig til Kommissionens håndbog for at kontrollere, om den pågældende stat modsætter sig denne fremgangsmåde.

Kapitel III - Udenretslige dokumenter

Artikel 16

Der henvises til artikel 1 med hensyn til begrebet udenretslige dokumenter.

Kapitel IV - Afsluttende bestemmelser

Artikel 17 - Gennemførelsesbestemmelser

Denne bestemmelse er ny i forhold til konventionen. Den overdrager i overensstemmelse med artikel 202 og 211 i traktaten beføjelsen til at udøve gennemførelsesbestemmelserne til Kommissionen i stedet for at give en eksekutivkomite mandat hertil som fastsat i artikel 18 i konventionen.

Kommissionen har til opgave at sørge for, at praktiske opgaver, der er nødvendige for, at direktivet kan fungere tilfredsstillende, bliver udført; den skal således udarbejde og ajourføre den håndbog, de fremsendende instanser skal bruge for at afgøre, hvilken modtagende instans i de andre medlemsstater de skal sende dokumenterne til, og den skal opstille en ordliste over juridiske udtryk. I håndbogen gives om muligt ligeledes oplysninger om omkostningerne i forbindelse med forkyndelse af dokumenter, jf. direktivets artikel 11.

Kommissionen får desuden til opgave at ændre den standardformular, der findes i bilaget, og at udøve gennemførelsesbestemmelserne til direktivet med det formål at fremskynde fremsendelsen og forkyndelsen af dokumenter, f.eks. ved at gøre det lettere at benytte sig af elektroniske forsendelser på tværs af grænserne under sikre forhold.

Ved vedtagelsen af disse foranstaltninger benytter Kommissionen den i artikel 18 fastsatte udvalgsprocedure.

Artikel 18 - Udvalg

Denne bestemmelse er ny i forhold til artikel 18 i konventionen.

Med henblik på udøvelsen af de i artikel 17 fastsatte gennemførelsesbestemmelser bistår Kommissionen af et rådgivende udvalg

(procedure I, "komitologi"-afgørelsen).

Artikel 19 - Sagsøgt, som ikke giver fremmøde

I denne bestemmelse gengives stk. 1 og 2 i artikel 19 i konventionen, dog uden den formelle reference til Haag-konventionen af 1965, som optræder i bestemmelsens overskrift og i første punktum.

Med denne artikel overtages den ordning, der blev indført ved Haag-konventionen af 15. november 1965, idet der foretages en enkel formel ændring af bestemmelserne vedrørende medlemsstaternes notifikation af erklæringen i nr. 1, litra b). Artiklen indeholder en række regler, som skal beskytte modtagerens rettigheder, når retslige dokumenter fremsendes i henhold til dette direktiv.

Nr. 1, litra a), vedrører stævninger eller tilsvarende dokumenter, og det pålægges dommeren ikke at afgøre sagen, så længe det ikke er fastslået, at dokumentet er blevet forkyndt, og at sagsøgte, når forkyndelsen har fundet sted, har haft tilstrækkelig tid til at varetage sine interesser under sagen. Der indrømmes dog en undtagelse fra denne regel for de medlemsstater, der ønsker, at deres dommere skal kunne afgøre sagen efter et bestemt tidsrum, såfremt visse betingelser er opfyldt.

Nr. 2 omhandler de tilfælde, hvor der er afsagt dom over en sagsøgt, som ikke er mødt, idet den pågældende på visse betingelser får mulighed for at blive fritaget for virkningerne af, at fristen for anvendelse af retsmidler er udløbet. For at undgå, at der opstår juridisk usikkerhed til skade for sagsøgerens interesser i forbindelse med den første proces, fastsætter direktivet, at medlemsstaterne i en erklæring kan begrænse fristen for imødekommelse af anmodningen om fritagelse for retsvirkningerne.

Nr. 2 finder ikke anvendelse på afgørelser om personers status eller handleevne. Det forekommer således umuligt at tillade ophævelse af en udeblivelsesdom i en skilsmissesag, hvis der siden er indgået nyt ægteskab, idet retssikkerheden bør prioriteres højest på dette område.

Artikel 20 - Forholdet til aftaler eller arrangementer, hvori medlemsstaterne er parter

I denne bestemmelse fastsættes det, at direktivet erstatter den ordning for forkyndelse af dokumenter, der er fastsat i artikel IV i protokollen til Bruxelles-konventionen af 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager⁸, og i Haag-konventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle anliggender, og som anvendes i forholdet mellem de deltagende medlemsstater. Fællesskabsretten har forrang.

Det foreslåede direktiv indeholder en bestemmelse, som er overtaget fra andre fællesskabsretsakter, og som gør det muligt for medlemsstaterne enten

⁸

EFT C 27 af 26.1.1998.

enkeltvis eller i samarbejde at fremskynde dokumentfremsendelsen. Direktivet er således ikke til hinder for, at medlemsstaterne vedtager eller opretholder bestemmelser om fremskyndelse af dokumentfremsendelse, såfremt de er forenelige med direktivets bestemmelser.

Anvendelsen af denne mulighed er underkastet Kommissionens kontrol: den skal have forelagt udkastet til sådanne bestemmelser.

Artikel 21 - Retshjælp

Denne artikel berører ikke de regler vedrørende retshjælp, der findes i andre konventioner, som måtte finde anvendelse mellem visse medlemsstater.

Artikel 22 - Beskyttelse af fremsendte oplysninger

Denne artikel pålægger de modtagende instanser at sikre, at de oplysninger, som de får kendskab til under udøvelsen af deres hverv, behandles fortroligt.

De modtagende instanser skal sørge for, at deres interne retsfor skrifter vedrørende beskyttelse af fortrolige oplysninger bliver anvendt.

De personer, som de fremsendte oplysninger vedrører, vil altid kunne påberåbe sig gældende lovbestemmelser for at få at vide, hvordan disse oplysninger er blevet brugt.

Direktivet berører ikke anvendelsen af den gældende lovgivning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med anvendelsen af personlige oplysninger og disse oplysningers frie bevægelighed.

Artikel 23 - Offentliggørelse

I denne artikel fastsættes det, at Kommissionen i EF-Tidende offentliggør oplysninger i artikel 2, 3, 4, 9, 10, 13, 14, 15 og 16, som meddeles af medlemsstaterne.

Artikel 24 - Genbehandling

Denne bestemmelse findes ikke i konventionen.

I modsætning til konventionen (tilsynet ligger hos eksekutivkomiteen) påhviler det Kommissionen i henhold til traktatens artikel 211 at føre tilsyn med direktivets anvendelse og at fremlægge en rapport herom.

Kommissionen skal føre tilsyn med, hvordan direktivet fungerer, dvs. indsamle alle nyttige oplysninger om medlemsstaternes iværksættelse af direktivet. Den skal specielt se på, hvor effektive de fremsendende og de modtagende instanser er, under hvilke omstændigheder de centrale enheder modtager direkte anmodninger om forkyndelse af dokumenter, samt hvordan bestemmelserne vedrørende forkyndelsesdatoen anvendes.

Ved således at være særlig opmærksom på visse bestemmelser i direktivet skulle Kommissionen kunne afgøre, om regler, der har vist sig at medføre

gennemførelsesproblemer i nogle lande, anvendes problemløst i andre, og om man derfor kan udvide reglernes anvendelsesområde. De oplysninger, Kommissionen således får indsamlet, må derfor siges at være af særlig interesse for den gensidige underretning af medlemsstaterne. Oplysningerne vil desuden indgå i jævnlige rapporter til Rådet, Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg, hvoraf den første udarbejdes tre år efter datoen for direktivets vedtagelse og de følgende hvert femte år.

Sammen med disse rapporter vil der eventuelt blive fremlagt forslag om tilpasning til udviklingen inden for forkyndelsesordningerne.

Artikel 25 - Gennemførelse

Denne bestemmelse er ny i forhold til konventionen.

Det er en standardbestemmelse vedrørende medlemsstaternes gennemførelse af direktivet i henhold til artikel 249 i traktaten.

Kommissionen foreslår, at medlemsstaterne senest den 30. juni 2000 træffer alle de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af direktivet og giver teksten til de bestemmelser, som de vedtager i direktivets regi. Kommissionen offentliggør disse oplysninger i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Medlemsstaterne tager foranstaltningerne i anvendelse fra den 1. oktober 2000.

Artikel 26 - Ikrafttrædelse

Denne bestemmelse er ny i forhold til konventionen.

Denne artikel fastslår, hvornår direktivet skal træde i kraft i henhold til artikel 254 i traktaten.

Artikel 27 - Adressater

Denne bestemmelse er ny i forhold til konventionen.

I denne artikel fastsættes det, at direktivet er rettet til medlemsstaterne.

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om forkyndelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retslige og udenretslige dokumenter i civile eller kommercielle anliggender

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c),

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet²,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg³, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Unionens mål er at opretholde og udvikle et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer; med henblik på en gradvis indførelse af et sådant område vedtager Fællesskabet bl.a. en række foranstaltninger inden for det civilretlige samarbejde, som er nødvendige, for at det indre marked kan fungere efter hensigten;
- (2) af hensyn til det indre markeds effektivitet er det nødvendigt at forbedre og fremskynde fremsendelsen mellem medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle anliggender med henblik på disses forkyndelse; dette er formålet med nærværende direktiv;
- (3) dette spørgsmål henhører under samarbejdet om civilretlige spørgsmål som omhandlet i traktatens artikel 65;
- (4) i overensstemmelse med nærhedsprincippet og med proportionalitetsprincippet som omhandlet i traktatens artikel 5 kan direktivets mål ikke nås på effektiv vis af medlemsstaterne og kan kun gennemføres på fællesskabsplan; dette direktiv begrænser sig til det nødvendige minimum og går ikke ud over, hvad der er nødvendigt herfor;
- (5) med retsakten af 26. maj 1997⁴ har Rådet for Den Europæiske Union udarbejdet en konvention om forkyndelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle anliggender, og det har henstillet til medlemsstaterne, at de vedtager den i henhold til deres forfatningsmæssige bestemmelser; konventionen er ikke trådt i kraft; videreførelsen af de resultater, der blev

¹ EFT C..... af

² EFT C..... af

³ EFT C..... af

⁴ EFT C 261 af 27.8.1997, s. 2.

opnået i forbindelse med indgåelsen af konventionen, bør sikres; konventionens væsentlige indhold er derfor medtaget i dette direktiv;

- (6) af hensyn til effektiv og hurtig afvikling af de civile procedurer skal fremsendelsen af retslige og udenretslige dokumenter ske direkte og ved hjælp af hurtige midler mellem de af medlemsstaterne udpegede instanser; medlemsstaterne kan imidlertid oplyse, at de har til hensigt at bevare deres centrale myndigheder i en overgangsperiode på fem år; en sådan overgangsordning er berettiget ud fra nødvendigheden af at tilpasse medlemsstaternes nuværende fremsendelsesordninger;
- (7) en hurtig fremsendelse forudsætter, at alle egnede midler anvendes, dog under overholdelse af visse krav vedrørende det modtagne dokumentets læselighed og pålidelighed; en sikker fremsendelse kræver, at det fremsendte dokument ledsages af den i bilaget vedlagte formular, som skal udfyldes på det sprog, der anvendes på forkyndelsesstedet, eller på et andet sprog, som er godkendt af den modtagende medlemsstat;
- (8) af hensyn til direktivets effektivitet er det kun i ekstreme tilfælde muligt at afvise forkyndelsen af dokumenter;
- (9) en hurtig fremsendelse er en opfordring til at lade dokumentet forkynde i dagene efter dokumentets modtagelse; hvis det imidlertid ikke har været muligt at foretage forkyndelsen efter en måned, giver den modtagende instans den fremsendende instans meddelelse herom; overskridelsen af denne frist er ikke ensbetydende med, at anmodningen skal sendes tilbage til den fremsendende instans, når forkyndelsen kan lade sig gøre inden for en rimelig frist;
- (10) af hensyn til modtagerens interesser finder forkyndelsen sted på det sprog, der anvendes på forkyndelsesstedet, eller på et af den fremsendende medlemsstats sprog, som modtageren forstår;
- (11) da de enkelte medlemsstaters procedureregler er forskellige, kan forkyndelsesdatoen være forskellig fra medlemsstat til medlemsstat; ifølge nærværende direktiv skal der i disse tilfælde anvendes et system med to forskellige datoer, da det er den modtagende medlemsstats lovgivning, der er afgørende, medmindre der er tale om dokumenter, som skal være forkyndt inden for en bestemt frist; formålet hermed er at beskytte både modtagerens og rekvirentens rettigheder;
- (12) direktivet har forrang frem for de bestemmelser, der dækker de samme områder, og som er indeholdt i internationale konventioner indgået af medlemsstaterne, navnlig protokollen til Bruxelles-konventionen af 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager⁵, og i Haag-konventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle anliggender, og som anvendes i

⁵ EFT C 27 af 26.1.1998, s. 24.

forholdet mellem de deltagende medlemsstater; direktivet er ikke til hinder for, at medlemsstaterne vedtager eller opretholder bestemmelser om fremskyndelse af dokumentfremsendelse, hvis de er forenelige med direktivets bestemmelser;

- (13) oplysninger, der fremsendes efter dette direktiv, bør beskyttes; beskyttelsen falder ind under Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁶ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren⁷;
- (14) iværksættelsen af direktivets gennemførelsesbestemmelser bør påhvile Kommissionen; den bistås af et rådgivende udvalg;
- (15) Kommissionen skal senest tre år efter direktivets ikrafttrædelsesdato undersøge dets anvendelse og om nødvendigt fremsætte ændringsforslag;
- (16) i overensstemmelse med artikel 1 og 2 i protokollerne om Det Forenede Kongeriges og Irlands samt Danmarks stilling deltager disse stater ikke i vedtagelsen af dette direktiv; det er derfor ikke bindende for Det Forenede Kongerige, Irland og Danmark og finder ikke anvendelse for deres vedkommende -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse i civile eller kommercielle anliggender, hvor et retsligt eller udenretsligt dokument skal sendes fra en medlemsstat til en anden for der at blive forkyndt.
2. Dette direktiv finder ikke anvendelse, når adressen på den person, for hvem dokumentet skal forkyndes, ikke er kendt.

Artikel 2

Fremsendende og modtagende instanser

1. Hver medlemsstat udpeger de embedsmænd, myndigheder eller andre personer, i det følgende benævnt "fremsendende instanser", der har

⁶ EFT L 281 af 23.11.1995.

⁷ EFT L 24 af 30.1.1998.

kompetence til at fremsende retslige og udenretslige dokumenter, der skal forkyndes i en anden medlemsstat.

2. Hver medlemsstat udpeger de stævningmænd eller andre personer, i det følgende benævnt "modtagende instanser", der er kompetente til at modtage retslige og udenretslige dokumenter fra en anden medlemsstat.
3. Medlemsstaterne kan erklære, at de vil udpege en fremsendende og en modtagende instans eller en enkelt instans, som varetager begge funktioner. Forbundsstater, stater med flere retssystemer og stater med autonome territoriale organer kan udpege flere sådanne instanser. Udpegelsen gælder for fem år og kan forlænges hvert femte år.
4. Hver medlemsstat giver Kommissionen følgende oplysninger:
 - (a) navn og adresse på de i stk. 2 og 3 omhandlede modtagende instanser
 - (b) instansernes stedlige kompetence
 - (c) på hvilke måder instanserne kan modtage dokumenter og
 - (d) hvilke sprog der kan benyttes ved udfyldelsen af formularen i bilaget.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om enhver senere ændring af disse oplysninger.

Artikel 3

Central enhed

Hver medlemsstat udpeger en central enhed, som har til opgave:

- (a) at give oplysninger til de fremsendende instanser
- (b) at søge løsninger på vanskeligheder, der måtte opstå i forbindelse med fremsendelse af dokumenter med henblik på forkyndelse
- (c) i undtagelsestilfælde, på anmodning af den fremsendende instans, at sende en anmodning om forkyndelse videre til den kompetente modtagende instans.

Forbundsstater, stater med flere retssystemer og stater med autonome territoriale organer kan udpege flere centrale enheder.

KAPITEL II

RETSLIGE DOKUMENTER

AFDELING 1

FREMSENDELSE OG FORKYNDELSE AF RETSLIGE DOKUMENTER

Artikel 4

Fremsendelse af dokumenter

1. Retslige dokumenter fremsendes direkte og hurtigst muligt mellem de instanser, som er udpeget på grundlag af artikel 2.
2. Fremsendelse af dokumenter, anmodninger, bekræftelser, modtagelsesbeviser, attester og alle andre aktstykker mellem fremsendende og modtagende instanser kan ske på enhver egnet måde, forudsat at indholdet af det modtagne dokument er en tro gengivelse af det afsendte dokument, og at alle angivelser på dokumentet er let læselige.
3. Det dokument, der ønskes fremsendt, skal ledsages af en anmodning, der udfærdiges på formularen i bilaget. Formularen skal udfyldes på modtagerstatens officielle sprog eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor forkyndelsen skal finde sted, eller på et andet sprog, som modtagerstaten har meddelt, at den kan acceptere. Medlemsstaterne skal angive, hvilket andet/hvilke andre af Den Europæiske Unions officielle sprog end deres eget/deres egne de kan acceptere, at formularen udfyldes på.
4. Alle dokumenter og aktstykker, der fremsendes, er fritaget for legalisering eller tilsvarende formaliteter.
5. Hvis den fremsendende instans ønsker en kopi af dokumentet returneret sammen med den i artikel 10 omhandlede attest, fremsendes dokumentet i to eksemplarer.

Artikel 5

Oversættelse af dokumenter

1. Rekvirenten skal af den fremsendende instans, hvortil den pågældende overdrager dokumentet med henblik på fremsendelse, underrettes om, at adressaten kan nægte at modtage dokumentet, hvis det ikke er affattet på et af de i artikel 8 omhandlede sprog.
2. Rekvirenten afholder eventuelle udgifter til oversættelse, der er påløbet forud for dokumentets fremsendelse med forbehold af en eventuel senere afgørelse truffet af retten eller den kompetente myndighed om, hvem disse udgifter påhviler.

Artikel 6

Modtagelse af dokumenter ved den modtagende instans

1. Den modtagende instans sender ved modtagelsen af et dokument snarest muligt og under alle omstændigheder inden syv dage efter modtagelsen på den hurtigst mulige måde den fremsendende instans et modtagelsesbevis på formularen i bilaget.
2. Kan anmodningen om forkyndelse ikke imødekommes på grundlag af de fremsendte oplysninger eller dokumenter, tager den modtagende instans på den hurtigst mulige måde kontakt med den fremsendende instans for at rekvirere de manglende oplysninger eller aktstykker.
3. Hvis anmodningen om forkyndelse klart falder uden for direktivets anvendelsesområde, eller hvis forkyndelse er umulig, fordi de formelle krav ikke er opfyldt, returneres anmodningen og de fremsendte dokumenter straks efter modtagelsen til den fremsendende instans sammen med den formular til meddelelse om returnering, der er gengivet i bilaget.
4. En modtagende instans, der modtager et dokument, som den ikke har territorial kompetence til at forkynde, sender dokumentet og anmodningen videre til den kompetente modtagende instans i samme medlemsstat, hvis de i artikel 4, stk. 3, nævnte betingelser er opfyldt, og underretter den fremsendende instans herom under anvendelse af formularen i bilaget. Den territorielt kompetente modtagende instans underretter på den i stk. 1 nævnte måde den fremsendende instans, når den har modtaget dokumentet.

Artikel 7

Forkyndelse af dokumenter

1. Den modtagende instans forkynder dokumentet eller lader det forkynde enten i overensstemmelse med modtagerstatens lovgivning eller på den særlige måde, som den fremsendende instans har anmodet om, medmindre denne måde er uforenelig med modtagerstatens lovgivning.
2. De med henblik på forkyndelsen nødvendige foranstaltninger træffes hurtigst muligt. Hvis det ikke har været muligt at forkynde dokumentet inden en måned efter modtagelsen, underretter den modtagende instans under alle omstændigheder den fremsendende instans herom på formularen i bilaget, som udfyldes i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2. Fristen beregnes efter modtagerstatens lovgivning.

Artikel 8

Mulighed for at nægte at modtage dokumentet

1. Den modtagende instans underretter adressaten om, at denne kan nægte at modtage det dokument, der skal forkyndes, hvis det ikke er affattet på et af følgende sprog:

- (a) på modtagerstatens officielle sprog, eller hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor forkyndelsen skal finde sted, eller
 - (b) på et af afsenderstatens sprog, som modtageren forstår.
2. Har den modtagende instans fået oplyst, at adressaten nægter at modtage dokumentet, jf. stk. 1, underretter den straks den fremsendende instans herom ved hjælp af den i artikel 10 omhandlede attest og returnerer anmodningen og de dokumenter, der ønskes oversat.

Artikel 9

Forkyndelsesdato

1. Datoen for et dokumentets forkyndelse i henhold til artikel 7 er den dato, på hvilken dokumentet forkyndes i overensstemmelse med modtagerstatens lovgivning, jf. artikel 8.
2. Hvis der i forbindelse med en sag, der skal anlægges, eller som verserer i afsenderstaten, er behov for at forkynde et dokument inden for en bestemt frist, er den dato, der gælder i forhold til rekvirenten, dog den, der er fastsat i lovgivningen i denne medlemsstat.
3. Enhver medlemsstat kan erklære, at den ikke vil anvende stk. 1 og 2.

Artikel 10

Afleveringsattest og kopi af det forkyndte dokument

1. Når formaliteterne i forbindelse med forkyndelsen af dokumentet er opfyldt, udfærdiges der på formularen i bilaget en attest som bevis for forkyndelsen, som sendes til den fremsendende instans og ledsages af en kopi af det forkyndte dokument, hvis artikel 4, stk. 5, finder anvendelse.
2. Attesten udfyldes på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i afsenderstaten eller på et andet sprog, som afsenderstaten har meddelt, at den kan acceptere. Hver medlemsstat skal angive, hvilket andet eller hvilke andre af Den Europæiske Unions officielle sprog end dens eget eller dens egne den kan acceptere, at formularen udfyldes på.

Artikel 11

Omkostninger i forbindelse med forkyndelsen

1. Forkyndelse af retslige dokumenter fra en medlemsstat medfører ikke krav på betaling eller refusion af afgifter eller omkostninger i forbindelse med modtagerstatens bistand.
2. Rekvirenten skal betale eller refundere omkostninger i forbindelse med:

- (a) arbejde udført af en stævningsmand eller en person, som er kompetent efter modtagerstatens lovgivning
- (b) anvendelse af en særlig fremgangsmåde.

AFDELING 2

ANDRE FORMER FOR FREMSENDELSE OG FORKYNDELSE AF RETSLIGE DOKUMENTER

Artikel 12

Fremsendelse ad konsulær eller diplomatisk vej

Hver medlemsstat har i særlige tilfælde adgang til at benytte konsulær eller diplomatisk vej til at fremsende retslige dokumenter, der skal forkyndes, til de instanser i en anden medlemsstat, som er udpeget på grundlag af artikel 2 eller 3.

Artikel 13

Forkyndelse af dokumenter ved diplomatiske eller konsulære repræsentanter

Hver medlemsstat har adgang til uden anvendelse af tvang at forkynde retslige dokumenter for personer, der er bosat i en anden medlemsstat, direkte ved sine diplomatiske eller konsulære repræsentanter.

Hver medlemsstat kan erklære, at den modsætter sig sådan forkyndelse på sit territorium, medmindre dokumentet skal forkyndes for en statsborger i den medlemsstat, hvorfra dokumentet hidrører.

Artikel 14

Postforkyndelse

1. Hver medlemsstat har adgang til at lade forkyndelse af retslige dokumenter foretage direkte med posten for personer, der er bosat i en anden medlemsstat.
2. Enhver medlemsstat kan angive, under hvilke omstændigheder den accepterer postforkyndelse af retslige dokumenter.

Artikel 15

Direkte forkyndelse

1. Dette direktiv er ikke til hinder for, at enhver, der har interesse i en retssag, kan lade forkyndelse af retslige dokumenter foretage direkte ved embedsmænd eller andre kompetente personer i modtagerstaten.
2. Enhver medlemsstat kan erklære, at den modsætter sig forkyndelse efter stk. 1 af retslige dokumenter på sit territorium.

KAPITEL III

UDENRETSLIGE DOKUMENTER

Artikel 16

Fremsendelse

Udenretslige dokumenter kan fremsendes med henblik på forkyndelse i en anden medlemsstat i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 17

Gennemførelsesbestemmelser

Kommissionen fastsætter efter den i artikel 18 fastsatte procedure:

- a) udarbejdelsen og den årligt ajourførte håndbog med de oplysninger, som medlemsstaterne har givet i overensstemmelse med artikel 2, stk. 4
- b) en opstilling af en ordliste på alle Den Europæiske Unions officielle sprog over de dokumenter, der forkyndes inden for rammerne af dette direktiv
- c) ændringerne i formularen i bilaget
- d) gennemførelsesbestemmelserne for en fremskyndet fremsendelse af dokumenter, der skal forkyndes.

Artikel 18

Udvalg

Kommissionen bistås af et rådgivende udvalg sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne og med Kommissionens repræsentant som formand.

Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget udtaler sig om udkastet inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyntagen til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster, i givet fald ved afstemning.

Udtalelsen optages i mødeprotokollen; derudover har hver medlemsstat ret til at anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

Kommissionen tager størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til dets udtalelse.

Artikel 19

Sagsøgte, der ikke giver møde

1. Når en stævning eller et tilsvarende dokument har skullet sendes til en anden medlemsstat med henblik på forkyndelse efter dette direktiv, og sagsøgte ikke er mødt, må dommeren ikke afgøre sagen, før det er fastslået, at:
 - a) dokumentet er forkyndt ved anvendelse af en af de fremgangsmåder, der har hjemmel i modtagerstatens lovgivning for forkyndelse af dokumenter i indenlandske sager for personer, som opholder sig på dens territorium, eller
 - b) dokumentet virkelig er blevet afleveret til sagsøgte eller på hans bopæl i overensstemmelse med en anden fremgangsmåde, som har hjemmel i dette direktiv,og at forkyndelsen eller afleveringen i hvert af disse tilfælde har fundet sted i så god tid, at sagsøgte har kunnet varetage sine interesser under sagen.
2. Hver medlemsstat kan erklære at dommeren uanset stk. 1., kan afgøre sagen, selv om der ikke er modtaget nogen attest som bevis for forkyndelse eller aflevering, såfremt:
 - a) dokumentet er blevet fremsendt på en af de måder, der har hjemmel i dette direktiv
 - b) et tidsrum, som dommeren anser for tilstrækkeligt i den enkelte sag, dog mindst seks måneder, er forløbet siden datoen for dokumentets fremsendelse
 - c) ingen attest har kunnet opnås til trods for, at ethvert rimeligt forsøg er blevet gjort for at opnå den gennem de kompetente myndigheder i modtagerstaten.
3. Uanset stk. 1 og 2 kan dommeren i påtrængende tilfælde træffe bestemmelse om en hvilken som helst foreløbig eller sikrende foranstaltning.
4. Når en stævning eller et tilsvarende dokument har skullet sendes til en anden medlemsstat med henblik på forkyndelse efter dette direktiv, og der er afsagt dom over en sagsøgt, som ikke er mødt, skal dommeren have adgang til at fritage sagsøgte for virkningerne af, at fristen for anvendelse af retsmidler er udløbet, såfremt:
 - a) sagsøgte uden egen skyld ikke har fået kendskab til dokumentet i så god tid, at han kunne varetage sine interesser under sagen, eller kendskab til dommen i så god tid, at han kunne benytte et retsmiddel, og
 - b) sagsøgtes indsigelser ikke forekommer helt grundløse.

Anmodning om fritagelse skal fremsættes inden en rimelig tid efter, at sagsøgte har fået kendskab til dommen.

Hver medlemsstat kan erklære, at anmodningen ikke vil blive imødekommet, hvis den fremsættes efter udløbet af en frist, som angives i erklæringen, men som ikke kan være kortere end et år efter afsigelsen af dommen.

5. Stk. 4 anvendes ikke på afgørelser om personers status eller handleevne.

Artikel 20

Forholdet til aftaler eller arrangementer, hvori medlemsstaterne er parter

1. Med hensyn til de forhold, som dækkes af nærværende direktivs anvendelsesområde, har det forrang for de af medlemsstaterne indgåede internationale konventioner, navnlig artikel IV i protokollen til Bruxelleskonventionen af 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, og Haagkonventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle anliggender.
2. Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne vedtager eller opretholder bestemmelser om fremskyndelse af dokumentfremsendelse, såfremt de er forenelige med direktivets bestemmelser. Medlemsstaterne forelægger Kommissionen udkast til de bestemmelser, de agter at vedtage.

Artikel 21

Retshjælp

Dette direktiv berører ikke anvendelsen af artikel 23 i konventionen angående civilprocessen af 17. juli 1905, artikel 24 i konventionen angående civilprocessen af 1. marts 1954 og artikel 13 i konventionen om international retshjælp af 25. oktober 1980 mellem de medlemsstater, der er parter i nævnte konventioner.

Artikel 22

Beskyttelse af fremsendte oplysninger

1. Oplysninger, herunder navnlig personoplysninger, der fremsendes efter dette direktiv, må af de modtagende instanser kun anvendes til det formål, der lå til grund for fremsendelsen.
2. Modtagende instanser sikrer, at sådanne oplysninger behandles fortroligt i overensstemmelse med modtagerstatens lovgivning.
3. Stk. 1 og 2 berører ikke den nationale lovgivning, i henhold til hvilken de berørte personer har ret til at blive holdt orienteret om den anvendelse, der gøres af oplysninger, som fremsendes efter dette direktiv.
4. Dette direktiv hindrer ikke anvendelsen af direktiv 95/46/EF og 97/66/EF.

Artikel 23

Offentliggørelsen

Kommissionen offentliggør i De Europæiske Fællesskabers Tidende de oplysninger, som medlemsstaterne meddeler den i henhold til artikel 2, 3, 4, 9, 10, 13, 14, 15 og 19.

Artikel 24

Genbehandling

Senest tre år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden og herefter hvert femte år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om direktivets gennemførelse, bl.a. med en vurdering af de i henhold til artikel 2 udpegede instansers effektivitet og den praktiske anvendelse af artikel 3, litra c), og artikel 9. Rapporten ledsages eventuelt af forslag til, hvordan direktivet kan tilpasses til udviklingen inden for forkyndelsesordningerne.

Artikel 25

Gennemførelse i national ret

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 30. juni 2000 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom. Medlemsstaterne anvender disse love og administrative bestemmelser fra den 1. oktober 2000.

De love og administrative bestemmelser, der vedtages af medlemsstaterne, indeholder en henvisning til dette direktiv, eller de ledsages ved deres offentliggørelse af en sådan henvisning. De nærmere bestemmelser vedrørende denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 26

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 27

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

BILAG

ANMODNING OM FORKYNDELSE AF DOKUMENTER

(Artikel 4, stk. 3, i direktivet)

Referencenummer: (*) fakultativt

1. FREMSENDENDE INSTANS

- 1.1. Navn:
- 1.2. Adresse:
 - 1.2.1. Gade + nummer/postboks:
 - 1.2.2. Postnummer + bynavn:
 - 1.2.3. Land:
- 1.3. Tlf.:
- 1.4. Telefax(*):
- 1.5. E-mail(*):

2. MODTAGENDE INSTANS

- 2.1. Navn:
- 2.2. Adresse:
 - 2.2.1. Gade + nummer/postboks:
 - 2.2.2. Postnummer + bynavn:
 - 2.2.3. Land:
- 2.3. Tlf.:
- 2.4. Telefax(*):
- 2.5. E-mail(*):

3. REKVIRENTEN

- 3.1. Navn:
- 3.2. Adresse:
 - 3.2.1. Gade + nummer/postboks:
 - 3.2.2. Postnummer + bynavn:
 - 3.2.3. Land:
- 3.3. Tlf.:(*):
- 3.4. Telefax(*):
- 3.5. E-mail(*):

4. ADRESSATEN

- 4.1. Navn:
- 4.2. Adresse:
 - 4.2.1. Gade + nummer/postboks:
 - 4.2.2. Postnummer + bynavn:
 - 4.2.3. Land:
- 4.3. Tlf.:(*):
- 4.4. Telefax(*):
- 4.5. E-mail(*):
- 4.6. Personnummer/socialsikringsnummer/virksomhedsnummer/eller lignende(*):

5. FORKYNDELSESMÅDE

- 5.1. Ifølge lovgivningen i den modtagende medlemsstat
- 5.2. På følgende særskilte måde:
 - 5.2.1. Hvis denne måde ikke er forenelig med lovgivningen i den modtagende medlemsstat, skal dokumentet forkyndes i overensstemmelse med denne lovgivning:
 - 5.2.1.1. Ja
 - 5.2.1.2. Nej

6. DOKUMENT, DER SKAL FORKYNDES
- a) 6.1. Dokumentets art
- 6.1.1. retsligt
- 6.1.1.1. indkaldelse
- 6.1.1.2. dom
- 6.1.1.3. appel
- 6.1.1.4. andet
- 6.1.2 udenretsligt
- b) 6.2. Dato eller frist angivet i dokumentet(*):
- c) 6.3. Sprog, som dokumentet er affattet på:
- 6.3.1. original D EN DK ES FIN FR GR IT NL P S andet:
- 6.3.2. oversættelse(*) D EN DK ES FIN FR GR IT NL P S andet:
- d) 6.4. Antal bilag:
7. ET EKSEMPLAR AF DOKUMENTET SKAL RETURNERES SAMMEN MED FORKYNDELSSESATTESTEN (jf. artikel 4, stk. 5, i direktivet)
- 7.1. Ja (i så tilfælde skal det dokument, der skal forkyndes, fremsendes i to eksemplarer)
- 7.2. Nej

1. I henhold til artikel 7, stk. 2, skal de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på forkyndelsen, træffes så hurtigt som muligt. Hvis det ikke en måned efter modtagelsen af anmodningen har været muligt at foretage forkyndelsen, skal den fremsendende instans under alle omstændigheder underrettes herom ved hjælp af den i punkt 13 omtalte attest.   2. Hvis det ikke er muligt at efterkomme anmodningen på baggrund af de fremsendte oplysninger og dokumenter skal der i henhold til artikel 6, stk. 2, i direktivet på hurtigst mulige måde tages kontakt til den fremsendende instans med henblik på at rekvirere de manglende oplysninger eller aktstykker.

Udfærdiget i

Den

Underskrift og/eller stempel

Den modtagende instans' referencenummer:

KVITTERING FOR MODTAGELSE
(Artikel 6, stk. 1, i direktivet)

Ved modtagelsen af et dokument skal denne kvittering snarest muligt og senest syv dage efter modtagelsen sendes til den fremsendende instans på den hurtigst mulige måde.

8. MODTAGELSESDATO:

Udfærdiget i

Den

Underskrift og/eller stempel

**FORMULAR TIL MEDDELELSE OM RETURNERING AF ANMODNING OG
DOKUMENTER**
(Artikel 6, stk. 3, i direktivet)

Anmodningen og dokumenterne skal returneres straks efter modtagelsen.

9. BEGRUNDELSE:
- 9.1. Anmodningen falder klart uden for direktivets anvendelsesområde
 - 9.1.1. dokumentet vedrører hverken civile eller kommercielle anliggender
 - 9.1.2. der er ikke tale om en anmodning om forkyndelse fra en medlemsstat til en anden medlemsstat
 - 9.2. Manglende opfyldelse af de formelle krav, hvilket gør forkyndelsen umulig:
 - 9.2.1. dokumentet er vanskeligt at læse
 - 9.2.2. formularen er ikke udfyldt med det korrekte sprog
 - 9.2.3. det modtagne dokument stemmer ikke overens med originalen
 - 9.2.4. andet (skal præciseres):
 - 9.3. Forkyndelsesmåden kan ikke forenes med den modtagende medlemsstats lovgivning (artikel 7, stk. 1, i direktivet)

Udfærdiget i

Den

Underskrift og/eller stempel

**MEDDELELSE OM VIDERESENDELSE AF ANMODNING OG DOKUMENT TIL DEN
TERRITORIALT KOMPETENTE MODTAGENDE INSTANS**
(Artikel 6, stk. 4, i direktivet)

Anmodningen og dokumentet er blevet sendt videre til nedenstående instans, som har den territoriale kompetence til at foretage forkyndelsen:

- 10.1. Navn:
- 10.2. Adresse:
 - 10.2.1. Gade + nummer/postboks:
 - 10.2.2. Postnummer + bynavn:
 - 10.2.3. Land:
- 10.3. Tlf.:
- 10.4. Telefax(*):
- 10.5. E-mail(*):

Udfærdiget i

Den

Underskrift og/eller stempel

Den kompetente modtagende instans' referencenummer:

**KVITTERING FOR MODTAGELSE FRA DEN TERRITORIALT KOMPETENTE INSTANS
TIL DEN FREMSENDENDE INSTANS
(Artikel 6, stk. 4, i direktivet)**

Denne kvittering skal ved modtagelsen af et dokument snarest muligt og senest syv dage efter modtagelsen sendes til den fremsendende instans på den hurtigst mulige måde.

11. MODTAGELSESDATO:

Udfærdiget i

Den

Underskrift og/eller stempel

BEVIS FOR DOKUMENTERNES FORKYNDELSE ELLER MANGLENDE FORKYNDELSE
(Artikel 10 i direktivet)

Forkyndelsen foretages hurtigst muligt. Hvis det en måned efter anmodningens modtagelse endnu ikke har været muligt at foretage forkyndelsen, underretter den modtagende instans den fremsendende instans herom (jf. artikel 7, stk. 2, i direktivet).

12. DOKUMENTET ER FORKYNDT
- a) 12.1. Dato for forkyndelsen og den adresse, hvor den har fundet sted:
- b) 12.2. Dokumentet er:
- A) 12.2.1. forkyndt efter den modtagende medlemsstats lovgivning, dvs.:
- 12.2.1.1. udleveret:
 - 12.2.1.1.1. til adressaten
 - 12.2.1.1.2. til en anden person
 - 12.2.1.1.2.1. Navn:
 - 12.2.1.1.2.2. Adresse:
 - 12.2.1.1.2.2.1. Gade + nummer/postboks:
 - 12.2.1.1.2.2.2. Postnummer + bynavn:
 - 12.2.1.1.2.2.3. Land:
 - 12.2.1.1.2.3. Tilknytning til adressaten:

Familie	Ansæt	Andet
---------	-------	-------
 - 12.2.1.1.3. på adressatens bopæl
 - 12.2.1.2. forkyndt pr. post
 - 12.2.1.2.1. uden kvittering for modtagelse
 - 12.2.1.2.2. med kvittering for modtagelse (vedlagt)
 - 12.2.1.2.2.1. udfærdiget af adressaten
 - 12.2.1.2.2.2. udfærdiget af en anden person
 - 12.2.1.2.2.2.1. Navn:
 - 12.2.1.2.2.2.2. Adresse:
 - 12.2.1.2.2.2.2.1. Gade + nummer/postboks:
 - 12.2.1.2.2.2.2.2. Postnummer + bynavn:
 - 12.2.1.2.2.2.2.3. Land:
 - 12.2.1.2.2.2.3. Tilknytning til adressaten:

Familie	Ansæt	Andet
---------	-------	-------
 - 12.2.1.3. andet (skal præciseres):
- B) 12.2.2. forkyndt ved hjælp af følgende særlige måde (skal præciseres):
- c) 12.3. Adressaten er [mundtligt] [skriftligt] blevet underrettet om, at han kan nægte at modtage dokumentet, hvis det ikke er udfærdiget på et sprog, som er officielt sprog på forkyndelsesstedet, eller et af den fremsendende medlemsstats officielle sprog, som han forstår.
13. OPLYSNINGER, SOM GIVES I HENHOLD TIL ARTIKEL 7, STK. 2
Det har ikke inden for en måned efter modtagelsen af dokumentet været muligt at foretage forkyndelsen
14. DOKUMENTET ER NÆGTET MODTAGET
Adressaten har nægtet at modtage dokumentet med henvisning til det anvendte sprog. Dokumentet er vedlagt denne attest.
15. ÅRSAGEN TIL, AT DOKUMENTET IKKE ER FORKYNDT
- 15.1. Ukendt adresse
 - 15.2. Adressaten har ikke kunnet findes
 - 15.3. Det har ikke været muligt at forkynde dokumentet inden den dato eller den frist, som er angivet i punkt 6.2
 - 15.4. Andet (skal præciseres):

Dokumentet er vedlagt denne attest.

Udfærdiget i

Den

Underskrift og/eller stempel:

FINANSIERINGSOVERSIGT

1. FORANSTALTNINGENS BETEGNELSE

Forslag til Rådets direktiv om forkyndelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retslige og udenretslige dokumenter i civile eller kommercielle anliggender.

2. BUDGETPOST

B5-800.

3. RETSGRUNDLAG

Artikel 61, litra c).

4. BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGEN

4.1. Foranstaltningens generelle formål

Formålet med forslaget er at forbedre og forenkle ordningen for forkyndelse af retslige og udenretslige dokumenter inden for det indre marked. Det indgår i Den Europæiske Unions målsætning om at etablere et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

4.2. Foranstaltningens varighed og nærmere bestemmelser for dens forlængelse

Ubestemt.

5. KLASSIFIKATION AF UDGIFTERNE

5.1. IOU (ikke-obligatoriske udgifter)

5.2. OB (opdelte bevillinger).

6. UDGIFTERNES ART

Offentlig aftale.

7. FINANSIEL VIRKNING FOR DEL B

(i tusind €)

Budgetpost (nr. og tekst)	Beløb					Beregningsmåde
	2000	2001	2002	2003	2004	
B5-800 Publikationer	37,5					Udarbejdelse af en håndbog og en ordliste gennem afholdelse af udbud: 25 000 € + 12 500 €
	112,5					Trykning/udsendelse af en håndbog og en ordliste: 75 000 € + 37 500 €
		50	50	50	50	Ajourføring af håndbog: 50 000 €
I alt	150	50	50	50	50	

8. FORHOLDSREGLER MOD SVIG (OG FORVENTEDE RESULTATER HERAF)

De gældende bestemmelser om tildeling, kontrol og revision i forbindelse med offentlige aftaler finder anvendelse.

9. PLYSNINGER OM COST/EFFECTIVENESS

9.1. Specifikke og kvantificerbare mål, målgruppe

Alle erhvervsdrivende og alle borgere vil have fordel af direktivet, eftersom det tager sigte på at etablere et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer, og hvor borgerne i forhold til domstolene kan gøre deres rettigheder gældende under påberåbelse af de samme garantier, som de er sikret ved domstolene i deres eget land.

9.2. Begrundelse for foranstaltningen

Fremsendelsen af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål fra én medlemsstat til en anden med henblik på forkyndelse er et uomgængeligt led i afviklingen af en sag og skal kunne ske på tilfredsstillende betingelser.

For at sikre, at de instanser, der har kompetence til at sende retslige dokumenter til en anden medlemsstat og at modtage sådanne dokumenter fra en anden medlemsstat, i praksis har mulighed for let og uden forsinkelse at løse denne opgave, fastsættes det i direktivet, at der skal udarbejdes en håndbog over samtlige de oplysninger, som medlemsstaterne har indberettet, og en ordliste på de officielle sprog vedrørende de dokumenter, der skal forkyndes.

I direktivforslaget fastsættes det, at der skal oprettes et rådgivende udvalg, som skal bistå Kommissionen i dens arbejde med at udarbejde gennemførelsesbestemmelser.

9.3. Overvågning og evaluering af foranstaltningen

I direktivforslaget fastsættes det i artikel 23, at Kommissionen senest tre år efter direktivets vedtagelse fremlægger en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om direktivets anvendelse.

10. UDGIFTER TIL ADMINISTRATION (DET ALMINDELIGE BUDGETS DEL A, SEKTION III)

Den faktiske afsættelse af de nødvendige administrative ressourcer sker ved Kommissionens årlige afgørelse om ressourcetildeling, bl.a. under hensyntagen til antallet af ansatte og de supplerende beløb, der måtte være tildelt af budgetmyndigheden.

10.1. Indvirkningen på antallet af stillinger

Stillingstype		Antal ansatte, der skal tilknyttes forvaltningen af foranstaltningen		Heraf		Varighed
		Faste stillinger	Midlertidige stillinger	ved anvendelse af eksisterende ressourcer i det pågældende GD eller den pågældende tjeneste	ved anvendelse af yderligere ressourcer	
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	A					I årene 2000 og 2003
	B	0,5		0,5		
	C	0,5		0,5		
Andre ressourcer						
I alt		1,0		1,0		

10.2. De supplerende menneskelige ressourcers samlede finansielle indvirkning

Stillingstype		Antal ansatte, der skal tilknyttes forvaltningen af foranstaltningen		Årlig udgift
		Faste stillinger - årlige udgifter	Midlertidige stillinger	
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	A			
	B	54 000 €		
	C	54 000 €		
Andre ressourcer				
I alt		108 000 €		

10.3. Forøgelse af andre driftsudgifter som følge af foranstaltningen

(i tusind €)

Budgetpost (nr. og betegnelse)	Beløb					Beregningsmetode
	2000	2001	2002	2003	2004	
A – 7031 Udvalg	19,5					1. år: 2 møder med deltagelse af 15 eksperter fra medlemsstaterne: 2 x 9 750 € = 19 500 €
A – 7050		9,75	9,75	9,75	9,75	2. år og følgende: 1 møde: 9 750 €
Undersøgelser og høringer				30		Undersøgelse med henblik på udarbejdelse af rapporten om direktivets anvendelse
I alt	19,5	9,75	9,75	39,75	9,75	

Disse udgifter dækkes ved hjælp af det pågældende generaldirektorats egne bevillinger.